

בעקבות פנייה של מחנכים במוסדות החינוך של הציונות הדתית באתי על הכתוב להבהיר את עמדתי בנקודות בודדות סביב ההתמודדות עם האידיאה המייצגת חלק מההומוסקסואלים. עמדתי היא כאדם פרטי, ולא כאחד מראשי הישיבה.

1. ההתייחסות הראויה של החברה לחבר בעל נטיות הומוסקסואליות

אדם בעל נטיות הומוסקסואליות, הנמנע ממעשי גילוי העריות העלולים לנבוע מנטיות אלו, הוא אדם רגיל, אחד מכולנו, אדם בעל שכל, לב, תובנות ורגשות, המסוגל להגיע לכל מרחק והישג בכל תחום, גם בלימוד תורה וביראת שמים. יש להיזהר בכבודו וברגשותיו ובמצוות 'ואהבת לרעך כמוך' כלפיו.

יתר על כן, קרוב אני לומר, שהיום חלים עליו גם דיני הונאת הגר שנאמרו בתורה על מי 'שאינו כמו כולם', ושמה גם דיני 'כל אלמנה ויתום לא תענוף'.

יש לזכור, שכשם שאנו מצווים על חשש מעריות והדומה להן אנו מצווים גם על שפיכות דמים, על המביא לה והדומה לה, ודי לחכימא.

2. הדגל הלהטב"י

אני בטוח שכוונת מניפי הדגל (לאחרונה בפתח בית המדרש וגם בתוכו) היא טובה, להביע הזדהות עם הומוסקסואלים הנרדפים לעיתים ללא כל צדק בשל נטייתם בלבד ולקרוא בכך לזכותם לשיוויון חברתי.

הדגל הנזכר אינו לגמרי תמים. גילברט בייקר, שעיצב את הדגל, ביאר אותו בין השאר: "השימוש בעיצוב התרחש כדרך חזרה למצרים העתיקה". על כך נאמר בתורה (ויקרא י"ח): "כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו... ובחוקותיהם לא תלכו". עוד נאמר על ידי מעצבי הדגל: "צבעי הדגל תואמים לצבעים של הקשת הנראית בשמיים. על פי הסיפור התנ"כי ניתנה הקשת הראשונה בשמיים לנח אחרי המבול כאות לברית הא--לוהים שלא ישמיד שוב את האנושות בעבור השחתת הצדק והמוסר". כלומר, העשייה הלהטב"י רואה את עצמה כתואמת את הנאמר "כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ", אך הקשת מעידה שהקב"ה לא יביא עוד חורבן לעולם על מעשי השחתת כל בשר.

דגל הגאווה הוא הרמת יד בתורת משה האוסרת מעשים מסוימים בתכלית האיסור ומגדירה אותם כתועבות כנען, המהוות סיבה לכך שארץ ה' עלולה להקיא אותנו מתוכה, חלילה.

3. משכב זכר והדומה לו

המחויבות שלנו לתורה ללא כל תנאי חשובה מהבנתנו אותה ומהזדהותנו עם מצוותיה (שאף הן חשובות מאוד, כמובן). גם אנשים שיצרם מוביל אותם שלא באשמתם לכיוון משכב זכר והדומה לו, חייבים להימנע ממנו, גם אם יש להם טענות על הקב"ה שבראם עם משיכה זו. משכב זכר הוא מן האיסורים החמורים שבתורה, וחייבים להימנע ממנו גם במחיר הכבד של ייהרג ואל יעבור.

החיים במעגל קצת מרוחק מן המעשה האסור כשלעצמו מצריכים שאלת חכם. רבנים ופוסקי הלכה העוסקים בכך אינם פוסקים בגלוי דרך לרבים. הם בודקים כל בעל שאלה לגופו, כולל האילוצים האישיים שלו, ועונים לו תשובה אישית שאין בה כדי להקיש וללמוד על אדם אחר הנמצא לכאורה במצבו של השואל. ישנם רבנים רבים הקשובים קשב רב למצוקה של השואל, ועושים ככל יכולתם ההלכתית (המוגבלת) להקל עליו.

אדם שיש רגליים לדבר, על פי בחינת ההלכה, לחשוד אותו במעשי גילוי עריות והדומה להם, יש להתייחס אליו כאל עבריין בתחומים אלו ועל פי הכללים ההלכתיים הנובעים מכך. קל וחומר כשהוא עושה זאת בשאט נפש, בפרהסיא ולעתים אף

מסיבות אידיאולוגיות ולהכעיס. גרוע מכך המנסה לשכנע אחרים ללכת בדרכו, ובעיקר בני נוער, והמרים יד בתורת משה בכל הכרוך באיסור זה.

עם זאת, בגלל המאבק הציבורי המתחולל בתחום זה, יש לפעול במחשבה ובמתנינות, בחוכמה ובהתייעצות עם המבינים בתחום. מגמתנו לתקן, ולא חלילה לקלקל.

4. הרצף

יש לזכור, הנטייה ההומוסקסואלית והנטייה הגברית הטבעית לאהבת אישה אינן על לוח מספרים בינאריים, וקיים ביניהן רצף של נטיות חלקיות בעוצמות שונות. רבים מהרואים עצמם הומוסקסואלים, ובעיקר ביסקסואלים, נמצאים על הרצף. קיימת אצלם גם נטייה לאישה, גם אם היא מודחקת, והדבר דורש התייעצות עם מומחים בתחום על האפשרות לטיפול טוב, שתאפשר למוחזק כהומוסקסואל לחיות חיי אהבה עם אישה ולהקים משפחה, ובלבד שמומחים אלו לא יהיו בעלי סדר יום אידיאולוגי.

ממשלת ישראל כרגע אוסרת זאת, אך זוהי החלטה פוליטית המכוונת לסדר יום מסוים. ישנם רבים שטיפולים עשויים להביאם ליכולת להקים משפחה. טענת גורמים פולטיים שהם רוצים למנוע את מקרי הסכנה שבטיפול - עומדת בסתירה לסיוע המוגש לניתוחים פנימיים עמוקים של טראנסג'נדרים. סכנת החיים בניתוחי טראנסג'נדרים ובאחוז ההתאבדויות הגבוהה הקיים באוכלוסיה זו חמורה שבעתיים מאשר בכל טיפול פסיכולוגי, בכל נושא שהוא כולל במצוקותיהם של הומוסקסואלים.

נבחר עניין זה: בעבר נהגו לעתים לעשות המרה בטיפולים התנהגותיים להומוסקסואלים שביקשו זאת. טיפולי המרה אלו כללו התניות שליליות (גם פיזיות) לנטיות הומוסקסואליות. טיפולים אלו היו מרים וכללו סיכונים גדולים ובלתי מוצדקים למטופלים. אני מתנגד לטיפולים אלו (ודומני שכמעט אינם קיימים היום). אך אין לכרוך אותם בשום פנים עם טיפולים פסיכודינאמיים הנעשים היום בידי אנשי מקצוע טובים ומנוסים באמצעות שיחות בין המטפל והמטופל, ואין בהם כל סיכון יתר על טיפול פסיכולוגי בכל תחום אחר.

יתר על כן, רבים טוענים שהרצף נוגע גם לכל אחד מאתנו, למרות שמעולם לא העלינו על דעתנו נטייה זו. אפשר שחד משמעיות זו בכיוון הטבעי נובעת מן החינוך שגדלנו עליו לגזור את עצמנו מאיסורים ומדברים פסולים. לכן אין באדם רגיל תאוה לאימו, לבתו וכדומה, ואפשר שזה פשר חוסר תאוותנו המודע למשכב זכר. תיאוריה זו נותנת משקל ואחריות גדולים מאוד לחינוך שהחברה מובילה אליו. כאן יש לנו ויכוח ציבורי קשה ועמוק עם הכיוונים שאימצה החברה המודרנית. אין לנו האפשרות והמותרות לוותר על עמדתנו בכך.

לאידך גיסא יש לזכור, שמי שהנטייה הנזכרת שולטת בו אינו יכול לנסות להקים משפחה עם אישה, שאינה מודעת לעומק נטייתו בעניין. גם כאשר היא מודעת לכך יש בהקמת משפחה עמה נטילת סיכון, והדבר דורש התייעצות מוקדמת.

5. השפה

העובדה שהתקשורת לשורותיה רואה במזהירים מפני משכב זכר ובחפצים לסייע כני"ל לנמצאים על הרצף את אויבי האנושות והקדמה – אסור שתרתיע אותנו ותשתיק אותנו. כרגע מתנהל מאבק על השפה, ובעיקר על האיסור החדש להזכיר אב ואם ועל ההכרזה שהן מילים דכאניות, ויש להחליפן ב'הורה 1' ו'הורה 2'. אב ואם הן מילים ערכיות מאין כמותן בתורה ובעשרת הדברות, ואסור לנו להשלים עם לקיחתן מאתנו. השפה משפיעה מאוד על התודעה, ובמשך שנים ספורות היא עלולה ליצור בציבור דפוסי מחשבה שונים מאלו של התורה. גם במאבק זה אסור לנו להיכנע. חזק ונתחזק, וה' יעשה הטוב בעיניו.

בברכה! יעקב מדן